

НАГРАДНИ КОНКУРС

„КЛИМАТСКЕ ПРИЧЕ У ОБРАЗОВАЊУ“

за осмишљену причу

Савез учитеља Републике Србије

1. место

Глас реке

Живела сам у лепом, мирном селу Коњевићи код Чачка. Свакога лета са својим другарима трчала сам до мале реке Чемернице. Вода је била чиста и блиставо прозирна, а гранчице и цветови плутали су по њој као мали чамчићи. Скокови са камена на камен, вода која нас је расхлађивала и прављење необичних пловила биле су наше летње радости, пуне смеха.

Њеним бедемом враћали смо се пешке из школе. Са тог насипа виделе су се плодне њиве и домаћинске куће као шаре на зеленом тепиху. Смејали смо се, причали о школским догодовштинама, маштали о распусту, не слутећи да ће тај бедем једног дана попустити, као да је вода поред нас чекала свој тренутак.

Године су пролазиле. Постала сам учитељица и даље сам живела у Коњевићима. Моја кућа била је пуна књига, цртежа и порука које су ми ученици поклањали. Сваки папирић и честитка били су као мало сунце које ме греје.

Пролеће 2014. године. Киша је падала данима, неумољиво и тужно, као да небо није желело да престане. Чемерница је расла и надлазила, бујна, са таласима који су хучали као лавина. Спустио се сумрак. Комшије су радиле као вредни мрави – носили су џакове са песком и постављали их поред кућа, надајући се да ће се супротставити бесној реци. Приметила сам како гране, шибље и смеће блокирају ток реке – немар који је учинио поплаву јачом, као да је природа желела да нас опамети.

Мрак. Нестаје струје. Обавештавају нас да узмемо најпотребније и да напустимо кућу што пре. Паника, страх, деца су ми мала. Морам остати смирена због њих. Излазимо и већ под ногама осећамо воду. Ту ноћ смо провели будни код рођака на брду Љубићу.

Некако споро је свањавало. Са висине смо посматрали село које је личило на језеро, куће као чамци, а срце ми је дрхтало од страха и наде истовремено – можда вода још није ушла у нашу кућу.

Узимам гумене чизме. Кораци постају тешки. Моја керуша Симба стоји на столу летњиковца и лавезом ме дозива. Потопљеном улицом пролазе чамци, провозећи људе

који су изгубили све или ишли да виде последице и спасу оно што се могло. Улазим у кућу, Симба стоји иза мене. Ћутимо. Намештај, уређаји, књиге, цртежи и поруке ученика – све је било потопљено, у блату и муљу, као да су успомене саме нестале са мутним таласима.

Ипак, нисмо били сами. Комшије и породица радили су заједно, чистили блато, храбрили једни друге. Схватила сам да бедем може попустити, али људи остају јаки када помажу једни другима.

Данас, када причам деци о поплави, ја им говорим не да би их уплашила, већ да би разумели. Причам им како климатске промене могу донети јаче и дуже кише, како и мала река понекад може постати опасна, али и како можемо да спречимо штету:чувањем природе, редовним одржавањем речног корита, правилним одлагањем отпада и пажљивим понашањем према реци.

Успомене можда нисмо могли вратити, али лекције о природи, заједништву и одговорности остају у срцу – дубоко, попут бедема којим сам некада као девојчица с љубављу газила.

Аутор:

Катарина Јевтић

професор разредне наставе

Образложење:

Драга Катарина,

Још једном се захваљујемо за учешће на нашем конкурс и што сте са нама поделили своју причу/реализоване активности и са великим задовољством обавештавамо да је Ваш рад "Глас реке - од приче до одговорности" освојио прво место!

